

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתכ

ערב ש"ק פ' צו, שבת הגדול,
יום הבהיר י"א ניסן ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חילולי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרבנית החשובה

מרת שרה רחל ע"ה

בת

הרה"ח ר' מרדכי שלמה זללה"ה

בן האדמו"ר מסלונים מוהר"ר אברהם

והרבנית הדסה זללה"ה

ומרת גני' זללה"ה

בת הרה"ח ר' יצחק משה

ומרת חנה מלי"ה זללה"ה

שוחט

נפטרה אור ליום די לפי תצוה, יו"ד אדר ה'תש"ע

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידי'

מרת אסתר שיינדל תחי' שגלוב

וב"ב משפחות שגלוב, חיימסון, לייט, אבוקסיס שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר חוב' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
והקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

איך לדבר עם הזולת אודות "משיח נאור" / משיח ש"פ צו התשס"ה

זמן הגאולה

7

היום ממש כל העולם מוכן לגאולה / הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

אם הדבר הי' נוגע הי' משיח כבר בא אתמול / קטעי שיחות קצרים ופתגמים בעניני משיח

המעשה הוא העיקר

13

לפרסם שנמצאים ב"עת קץ" / הוראות למעשה בפועל

כתב-יד-קודש

14

לנצל את יום ההולדת / צילום מהגהת כ"ק אדי"ש על הצעה שפרסם צא"ח המרכזית בשנת התשס"ח

א פארשלאג פון ליובאוויטשער רבי'ן שליטיא

אונזערע הייליקע חו"ל זאגן, אז אינ'ם יום הולדת פון א מענטשן איז 'מולד גובר',

אין דעם געבורטסטאג האט יעדער מאן און פרוי די מעגלעכקייט און די געלעגענהייט צו

דערגרייכן דאס, וואס ער האט נישט אין די אנדערע טעג פון יאר.

100/270

אין דער געבורטסטאג און א גליקליכער טאג און דעריבער איז א שאד

פארנאכטעטיגן אזא געלעגענהייט. דער יום הולדת דארף אפגעצייכנט ווערן אויף א

געזעריגן אופן.

דער יום הולדת פון א אידן איז א גאר וויכטיגע געשעעניש. דער געבורטסטאג איז

דער טאג, וואס דערמאנט אויף דעם פאמענט ווען דער איד איז דערשינען אויף דער

וועלט, עס איז דער טאג ווען די נשמה איז אראפגעקומען פון די סאמע העכסטע הויכקייטן

מיט דער ספעציעלער מיטל דורכצופירן די שליחות פון הש"ת פון אויפבויען אויף דער

וועלט א דירה, א ווינקלעך, פאר דעם אויבערשטן און דורך דעם צוצוקעמען צו דעם ציל

פון באשאף דורך פארמיליאנען דעם ווילן און די שטרעבונג פון הש"ת או ער זאל האבן

א דירה אויף דער וועלט.

דעריבער איז איד פארמיליאנען פון אידן וועלן געווען א מנהג צווישן פארשידענע קרייזן

אידן אפצו צייכענען דעם געבורטסטאג פון אידן.

מען פלעגט אין דעם טאג אפגעבן א שבת והחיי' צום באשעמער, וואס ער האט

מוכה געווען דעם איד מיט דער דאוויגער שליחות פון אויפשטעלען א דירה פאר השם

יתברך אויף דער וועלט.

מען פלעגט אפצו אויסגעבן דעם יום הולדת אויף צו מאכן א השבת הנפש, ויך

אפגעבן א רעכענונג וואו מען האלט מיט דערפילן די שליחות, וואס מען האט שוין

אפגעטאן און וואס מען דארף נאך דערגרייכן. ביים מאכן א השבת הנפש פלעגט דער בעל

שמחה אננעמען ספעציעלע באשלוסן ווי און ווען ער וועט דערפילן די אויפגאבן און

פליכטן וואס ליגן אויף אים במשך פון דעם קומענדיגן יאר. מען פלעגט אננעמען פעסטע

החלטות וועגן פארשטארקן די שיעורים אין לערנען תורה און דאס סקיים ויין פון מצוות.

מען פלעגט אננעמען רעזאליציעס וועגען פארבעסערן די מערזעלעכע מערכה אויף דעם

געביט פון שמירת התורה והמצוות און די ארבעט פון חיזוק היחידות. די דאווע החלטות

טובות וענען געווען אין די ראמען פון "מולד גובר" אין געבורטסטאג.

ווען מען פלעגט אפצו צייכענען דעם יום הולדת פלעגט מען קענען זען ווען און דער

בעל שמחה ווידמעט מער צייט צו לימוד התורה, גיט מער צדקה און און/מחר אין אלע

אנדערע ענינים.

קונטרס זה מוקדש לעילוי נשמת
 הרה"ח שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידנצ'יק
 נלב"ע ביום א' דחג הפסח, בעלות המנחה, ה'תשס"ד
 ת. נ. צ. ב. ה.
 יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם,
 בגאולה האמתית והשלימה ע"י כ"ק אד"ש משיח צדקנו, "נאור" ממ"ש

המדור "ניצוצות של משיח" מוקדש
 לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה
 נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 0667-960 (03) • פקס: 960-7219 (03)
 דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

שמירת התורה והמצוות און די ארבעט פון חיזוק היהדות. די דאזיגע החלטות טובות זענען
 געווען אין די ראמען און כוחות פון "מזלו גובר" אין געבורטסטאג.
 ווען מען פלעגט אפצייכענען דעם יום הולדת פלעגט מען קענען דערוואך זען אז דער
 בעל שמחה ווידמעט מער צייט צו לימוד התורה, גיט מער צדקה און איז מער מהדר אין
 אלע אנדערע ענינים.

לנצל את יום ההולדת

בקשר עם עש"ק זה – יום הבהיר י"א בניסן, יום מלאת מאה ושמונה שנים לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת הרבי מלך המשיח על "הצעה מכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש" ש"ל מטעם צא"ח המרכזית בקשר עם "מבצע יום הולדת", המבוססת ע"פ שיחת יום ב', כ"ה אדר ה'תשמ"ח – יום הולדת הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא נ"ע זי"ע

בסוף עמוד 11 הבאנו תרגום חפשי של חלק מהצילום ללשון הקודש

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

אונזערע הייליקע חז"ל זאָגן, אז אינ'ם יום הולדת פון אַ מענטשן איז "מזלו גובר", אין דעם געבורטסטאָג האָט יעדער מאָן און פרוי די מעגלעכקייט און די געלעגנהייט צו דערגרייכן דאָס, וואָס ער האָט ניט אין די אַנדערע טעג פון יאָר.

די געבורט בריינגט זיין מציאות (זיין), און דעריבער איז דעם געבורטסטאָג דער וויכטיגסטער טאָג און אַ גליקליכער טאָג און דעריבער איז אַ גרויסער שאַד פאַראַנאכסלעסיגן אַזאַ געלעגנהייט. דער יום הולדת דאַרף אַפּגעצייכנט ווערן אויף אַ געהעריגן אופן.

דער יום הולדת פון אַ אידן איז אַ גאָר וויכטיגע געשעעניש. דער געבורטסטאָג איז דער טאָג, וואָס דערמאַנט אויף דעם מאָמענט ווען דער איד איז דערשינען אויף דער וועלט, עס איז דער טאָג ווען די נשמה איז אַראָפּגעקומען פון די סאַמע העכסטע הויכקייטן מיט דער ספּעציפישער אויפגאַבע דורכצופירן די שליחות פון השי"ת פון אויפבויען אויף דער וועלט אַ דירה, אַ וואָהנונג, כביכול, פאַר דעם אויבערשטן און דורך דעם צוצוקומען צו דעם ציל פון באַשאַפן דורך ערפילען דעם ווילן און די שטרעבונג כביכול פון השי"ת אַז ער זאָל האָבן אַ דירה אין דער וועלט.

דעריבער איז געווען אַ מנהג צווישן פאַרשידענע קרייזן אידן אַפּצו צייכענען דעם געבורטסטאָג.

מען פלעגט אין דעם טאָג אָפּגעבן אַ שבח והודי' צום באַשעפּער, וואָס ער האָט מזכה געווען דעם איד מיט דער דאַזיגער שליחות פון אויפשטעלען אַ דירה פאַר השם יתברך אויף דער וועלט.

מען פלעגט אויסנוצן דעם יום הולדת אויף צו מאַכן אַ חשבון הנפש, זיך אפגעבן אַ רעכענונג וואו מען האָלט מיט דערפילן די שליחות, וואָס מען האט שוין אָפּגעטאָן און וואָס מען דאַרף נאָך דערגרייכן. ביים מאַכן אַ חשבון הנפש פלעגט דער בעל שמחה אָננעמען ספּעציפישע באַשלוטן ווי און ווען ער וועט דערפילן די אויפגאַבן און פליכטן וואָס ליגן אויף אים במשך פון דעם קומענדן יאָר. מען פלעגט אָננעמען פעסטע החלטות וועגן פאַרשטאַרגן די שיעורים אין לערנען תורה און דאָס מקיים זיין פון מצוות, מען פלעגט אָננעמען באַשלוסען וועגען פאַרבעסערן די פּערזענלעכע מערכה אויף דעם געביט פון

איך לדבר עם הזולת אודות "משיח נאו"

מישהו יכול לחשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא בסדר מסודר ללא שום צעקות, ולכל לראש יאמר לו "שלום עליכם", אח"כ ישאל אותו "מה שלומך"? ויוסיף וישאל כדרך העולם: מה שלום אשתו ובני ביתו, בניו ובני בניו וכו' וכו', ורק אח"כ יתחיל לדבר עמו על יהדות, ולאחמ"כ, כשהשני יאחוז בזה, הוא אולי ידבר איתו אודות הגאולה ע"י משיח ● אומרים לו: לכל לראש עליך לצעוק לו: "משיח נאו"! ולא רק שזה לא יזיק, אלא אדרבה, זו הדרך שתפעל עליו ● ועוד ועיקר: "טעמו וראו" - נסו את הדרך הזו ותראו אם זה מצליח! ● קטעים משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תשמ"ה - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ישנם יהודים אשר ללא הבט ע"כ שנמצאים בגלות, חושבים שטוב להם עכשיו, ולא חסר להם מאומה.

יש לו את צרכיו הגשמיים וצרכיו הרוחניים, וביכולתו ללמוד תורה ולקיים מצוות במנוחת הנפש ומנוחת הגוף (לדעתו) – במילא, מה תובעים ממנו שיעק וירעיש "משיח נאו"? בשבילו הכל טוב במצבו העכשוי, ומדוע תחסר לו הגאולה האמיתית והשלימה, רחמנא-ליצלן?!

ב. כיצד תתכן מציאות כזו? הדבר משתלשל מכך שחסר בצעקה אצל היהודים שתובעים מהם לצעוק ולהרעיש "משיח נאו", ומכך משתלשל שתתכן מציאות של יהודי הצועק שטוב לו בגלות ולא מפריע לו שימשיכו לשבת בגלות!

עד שישנם יהודים בארץ ישראל האומרים, שהיות והם יכולים ללמוד תורה ולקיים מצוות, וכיון שבני ישראל נמצאים כבר בגלות למעלה מ-1900 שנה – לא מפריע

מדוע חסר אצל היהודים (שתובעים מהם שיעקו) בהצעקה "משיח נאו"? משום שהם משכנעים את עצמם ("זיי רעדן זיך איין") שטוב להם בגלות:

ביכולתו ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא שום בלבולים, ובפרט עוד אם לומד חסידות

כדבעי וזה פועל על עבודת התפלה, שבמקום קרבנות תקנום¹, ולא רק עבודת התפלה ביום השבת, אלא גם בימי השבוע, אפילו בסתם מנחה

[אמת אמנם שזו לא הקרבת הקרבנות כפשוטו בביהמ"ק "כמצות רצונך", אך ע"ז אין לו ברירה, כיון שאדמו"ר האמצעי מבאר² ש"כמצות רצונך" יתכן רק כשתהי' בהמה בשלימותה, ובעבודת האדם – נפשו הבהמית כשהעולם (כולל הבהמות והנה"ב) יהי' מזוכך בתכלית].

וממשיך לטעון, שהגאולה הרי אינה תלוי בו, וכפתגם נשיא דורנו³ "לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות אלא ברצון ה' כו", במילא, מה שעכשיו אין ביכולתו להקריב קרבנות – הרי זה לא תלוי בו (ובפרט שחל איסור בזמן הזה להקריב קרבנות).

מה הוא כן יכול לעשות בזמן הגלות – ללמוד תורה, לקיים מצוות ולהתפלל בעבודה, שזה במקום קרבנות – ומה תובעים ממנו שנוסף לזה גם יצעק "משיח נאוו"?

אמת אמנם שעבודתו עכשיו אינה "כמצות רצונך" – אך זה לא תלוי בו אלא בהקב"ה (כנ"ל), ובמילא הוא אנוס ו"אונס רחמנא פטרי"⁴... אמנם "כמאן דעביד לא אמרינן"⁵ – אבל כיון שזה לא בידו, מדוע עליו להתרגז ולצער את עצמו ע"כ שאינו יכול לקיים מצוות "כמצוות רצונך", כאשר בין כך לא יכול לעשות כלום בנדון, כפי שאדמו"ר הזקן

פוסק⁶ שליהודי אסור לצער את עצמו על דבר שאין בו שום תועלת!

ואדרבה – ממשיך לטעון – העיקר (לדעתו) הוא לא אם ייצא מהגלות או לא (שזה בין כך לא תלוי בו), אלא העיקר זה ש"אני נבראתי לשמש את קוני"⁷, וזאת הוא אכן עושה בשלימות (ככל יכולתו בזמן הגלות) – "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך"⁸, הן העבודה עם עצמו: לימוד התורה וקיום המצוות בהידור ועבודת התפלה, והן העבודה בחלקו בעולם: "בכל מאדך – ממונך"⁸, ובה הוא עוסק עם כל ה"סטורעם"; ומדוע תובעים ממנו להרגיש שעבודתו עדיין אינה שלימה כיון שנמצא בגלות, ובמילא עליו לצעוק "משיח נאוו" ושרוצה את הגאולה!?

הוא יצעק "שמע ישראל", אבל מדוע "משיח נאוו"?

ג. [.] אומרים לו: השכל, הרצון והתענוג שלך אמנם צריכים להיות מונחים בלימוד התורה וקיום המצוות וכו' – אבל חפצך הפנימי צריך להיות [כלשון אדמו"ר הזקן: "איני רוצה את הג"ע שלך ולא את העוה"ב שלך – אני רוצה רק אותך בעצמך"] לא גשמיות או רוחניות שזה הכל "עמך", אלא רק "דיך אליין" [= אותך בעצמך] – הוא חפץ ב"משיח נאוו", הגילוי של "דיך אליין" בגאולה האמיתית והשלימה!

הזמן לצעוק "שמע ישראל" הוא בשעת קריאת שמע ביום או קריאת שמע שעל המטה – אבל ישנו זמן⁹ שבו עליו לצעוק

(6) חו"מ הל' נזקי גוף ונפש ס"ד. וראה לקו"ש חכ"א ע' 132 ובהערות. ועוד.
 (7) משנה וברייטא סוף מס' קידושין.
 (7*) ואתחנן ו, ה.
 (8) ברכות נד, א (במשנה), הובא בפרש"י עה"פ שם.
 (9) שרש מצות התפלה פ"מ (דרמ"צ קלה, סע"א). וראה ד"ה ואתה תצוה בסה"מ מלוקט ח"ו ע' קכט.
 (9*) בהנחה אחרת (התוועדיות' תשמ"ה ח"ג ע')

לפרסם שנמצאים ב"עת קץ"

[.] עצם העובדה שמשיח צדקנו עדיין לא בא, מוכיחה, שיש צורך להוסיף עוד יותר בכל עניני העבודה, כולל גם ההוספה בענין הזריזות – באופן ד"לכו מחיל אל חיל"¹, עד כדי כך, ש"אין להם מנוחה"².

ובפשטות – בנוגע לענין הזריזות – לא רק זריזות בפועל, אלא גם זריזות ברגש הלב: בנוגע לזריזות בפועל – ישנם כמה הגבלות כו', ולדוגמא: "וישכם אברהם בבוקר", אבל לא לפני הבוקר, היינו, שישנם ענינים שאי אפשר לעשותם לפני הבוקר, וכיו"ב.

אמנם, בנוגע לרגש הזריזות שבלב, לא רק זריזות בפועל, אלא שנמצא תמיד בתנועה נפשית של זריזות, שלכן, "לעולם יקדים אדם לדבר מצוה"³ ו"לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה"⁴ – הרי, בתנועה זו שברגש הלב אין הגבלות כלל, למעלה מכל מדידה והגבלה.

מעין דוגמא לדבר – זריזות שלמעלה ממדידה והגבלה – הסיפור הידוע⁵ אודות רבינו הזקן שפעם אחת הזדרז והקדים את עבודתו בתקיעת שופר קודם התפילה (למעלה מהמדידה וההגבלה דסדר הענינים ע"ד הרגיל) כדי לפעול את נצחונה של המלכות שתחת ממשלתה ייטב מצבם הרוחני של בני".

ולהעיר מהקשר דתוכן הסיפור לענין הגאולה (בהתאם להמדובר אודות הזריזות בענין הגאולה) – ע"פ מארז"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח".

ומכאן באים לסימן ד"מלכיות מתגרות זו בזו" בנוגע לימינו אלה – אבל, לא באותו אופן, ח"ו, כפי שהי' בדורו של רבינו הזקן, שכן, לאחרי כל הענינים הנוראים שעברו בני" במשך הזמן שבינתיים, ובפרט בדור האחרון כו', בודאי יצאו י"ח די והותר... ומכאן ולהבא צריכים להיות כל הענינים בחסד וברחמים, מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

[.] יש להוסיף ולהדגיש ענין פרטי בנוגע למעשה בפועל: [.] לכל לראש – לפרסם שנמצאים או ב"אחרית הימים", "עת קץ" שאז, "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים"⁷.

ובנוגע לפועל – שכאו"א מישראל צריך להוסיף בבירור וליבון וצירוף כל עניניו, עי"ז שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שע"ז "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁸.

כלומר, לאחרי כל מעשינו ועבודתנו עד עתה, הרי, מכיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בבירור וליבון וצירוף כו', באופן של בירור אחר בירור [.] (קטעים משיחת ש"פ צו, שבת הגדול, י"ב ניסן ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

(1) תהלים פד, ח.
 (2) ברכות בסופה. וש"נ.
 (3) נזיר כג, ב. וש"נ.
 (4) ברכות ו, ב – ע"פ גירסת הרי"ף והרא"ש.
 (5) סה"ש תורת שלום ע' 203. התוועדיות תשד"מ ח"א ס"ע 307 ואילך. ועוד.
 (6) מדרש לקח טוב לך יד, א. וראה ב"ר פמ"ב, ד.
 (7) דניאל יב, ט-יו"ד.
 (8) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

אם הדבר הי' נוגע הי' משיח כבר בא אתמול

אמנם עדיין צריך להבין בכל זה, הרי כבר בזמן הגמרא אמרו רז"ל כלו כל הקיצין, וכל שכן וק"ו עתה לאחרי ההכרזה דלאלתר לגאולה, וההכרזה שלא נשאר אלא צחצוח כפתורי הבגדים לקבל פני משיח צדקנו, וההכרזה שבטח כבר נסתיימה עבודה זו מאז, וא"כ איזה מקום יש לתבוע את העבודה דצמיחה מקטנות לגדלות והחלוקים בין פנים ועורף וכו', כדי להגיע ללע"ל כו', והרי לכאורה כבר נגמרה כל עבודת ההכנה אל הגאולה דלעתיד, ביאת משיח צדקנו. והתמי' גדולה ביותר על זה שאין איש שם על לב לשאול שאלה זו, וראי' לדבר היא מזה גופא שעדיין לא בא, כי אם הי' הדבר נוגע הי' משיח כבר בא אתמול וכ"ש וק"ו היום בבוקר וכ"ש וק"ו היום בצהריים וכ"ש וק"ו היום בזמן דרעוא דרעוין. ואף שהתירוץ על זה לכאורה פשוט הוא, שזה גופא הוא צד חושך הגלות, הרי הא גופא קשיא, מדוע נמשך עדיין חושך הגלות.

(ממאמר ד"ה עבדים היינו כו', ש"פ צו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

הנה זה צמח והנה זה צדק - ב' שמותיו של משיח

ויה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא די"ג ניסן עמהם, וכיון שכן, הרי, כשיתעוררו שאלות בלימוד תורתו, או כשירצו להבין בתוספת ביאור, יוכלו לברר אצל בעל המאמר עצמו!

והעיקר - שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", הנה זה צמח והנה זה צדק - ב' שמותיו של משיח צדקנו, הנה זה בא, תיכף ומיד ממש. (משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תש"נ - בלתי מוגה)

הצמח צדק עסק בפרסום תוכן הענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא"

י"ג ניסן הוא יום ההילולא של הצמח-צדק, אשר, נוסף על כל הענינים שבזה, הנה לכל לראש, בשמו גופא - צמח צדק (ע"ש ספרו) - מרומז ענין הכי גדול: צמח צדק ה"ה ב' שמותיו של משיח צדקנו.

[. .] ועוד נקודה בזה: הצ"צ עסק בכמה ממאמריו בפרסום תוכן הענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אם כי לא במלים אלו, אך באותו התוכן). - שיהי' לא רק "אחכה לו" - אלא ביאת משיח צדקנו בפועל.

(משיחת יום א', י"ג ניסן ה'תש"נ - אחר תפלת שחרית - בלתי מוגה)

"משיח נאור"!

וכשם שההרגש שרוצה "משיח נאור" (הגילוי של "דיך אליין") צריך להיות חדור בו עד שיזעק מתוכו ("שרייט זיך פון עם ארויס") - כך גם כשמדברים עם יהודי שני על תורה ומצוות ויהדות, צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נאור", וכל-כך לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נאור"!

ד. מישהו יכול לחשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא - בסדר מסודר ("סטאטעטשנע"), ללא שום צעקות, שהרי "דברי חכמים בנחת נשמעים"¹⁰, וללא שום ריצות ("לויפעריי") - אלא "עקב בצד גודל" [אמנם לא באופן שהרמב"ם¹¹ שולל, אלא הכוונה "בנחת", מעט יותר מהר מ"עקב בצד גודל" ממש]...

ולכל לראש יאמר לו "שלום עליכם", אח"כ ישאל אותו "מה שלומך?" (ובשפת המדינה - "האז דו יו דו", שהרי יודע את שפת המדינה...), והתרגום באידיש: "וואָס מאַכסטו אין געזונט" [= איך הבריאות], ויוסיף וישאל אותו כדרך העולם: מה שלום אשתו ובני ביתו, בניו ובני בניו, איך הולכת הפרנסה ומה אתה עושה וכו' וכו', ורק אח"כ יתחיל לדבר עמו על יהדות, ולאחר מכן, כשהשני יאחז בזה), הוא אולי ידבר איתו אודות הגאולה ע"י משיח.

ולטענתו - הוא למד סדר זה מהנהגת הבעש"ט, שנהג כן בעצמו¹².

אבל שהוא ילך ויצעק לשני "משיח נאור" - זו לא הדרך של "ג'נטלמן", והוא הרי "ג'נטלמן"!!!

1647) איתא: אבל בשאר הזמנים עליו לצעוק...

10) קהלת ט, יז.

11) הל' דעות פ"ה ה"ח. וראה שבת סב, ב. וש"נ. וראה גם סוטה כב, ב. ובפרש"י.

12) ראה סה"מ אידיש ע' 138 ואילך. ועוד.

ה. אומרים לו את ההוראה הנ"ל:

בדיקו כפי שאתה בעצמך צריך לצעוק "משיח נאור", כך גם כשאתה הולך לדבר עם יהודי שני על יהדות - לכל לראש עליך לצעוק לו: "משיח נאור" ולא רק שזה לא יזיק, אלא אדרבה, זו הדרך שתפעל עליו:

כאשר אותו יהודי יראה שהמדבר איתו הוא אדם נורמלי בכל שאר הדברים, אינו מכה אותו, לא מתנהג כמו שור נגח, מתלבש נורמלי, אך כשמגיע ליהדות צועק לו "משיח נאור" - אזי יראה שכוונתו אמיתית, ודווקא זה יפעל עליו!

היהודי השני (אשר אליו הולכים לדבר) בפנימיות נפשו גם רוצה לצעוק "משיח נאור", אך כיון שפנימיותו מכוסה בקליפה והקליפה מכוסה בבוץ ובחלודה - לכן אין הוא יודע שרצונו לצעוק זאת!

והעצה לזה היא: לא לגשת ולדבר איתו על ענינים צדיים, ובדרכי נימוס (כנ"ל) - היות ועי"ז אפי' את הבוץ לא יסירו ממנו! אלא לצעוק לזולת באמת "משיח נאור" (אבל בצורה נורמלית) - וזה יחדור לתוכו, ובמילא יסיר ממנו את הבוץ מהקליפה¹³, עד שיוריד את הקליפה עצמה¹³ - ויפעל עליו שיתקרב ליהדות, עד שגם הוא יצעק "משיח נאור".

וכנראה במוחש, שדוקא דרך זו פועלת על הזולת.

ו. כפי שרואים זאת ג"כ ממעשה בפועל שאירע עם א' השלוחים:

שליח הלך פעם לדבר עם יהודי שיהפוך להיות שומר תורה ומצוות.

כיון שאותו יהודי השתייך למשפחה שהיתה קשורה עם ה"בונד" וכדו', והי' איש מוצלח בגשמיות וברוחניות (לפי ההשגה שלו ברוחניות - בעניני שכל), אזי השליח התיישב לשוחח איתו בטענות שכליות מדוע כדאי

13) ראה תניא ספכ"ט (לח, א) עד"ז.

לשמור תומ"צ. מאחר שיהודי זה הי' מוצלח בענייני שכל – נכנס לויכוח עם השליח בסברות שכליות שמנהג אבותינו בידינו וזקוקים להסברה בשכל וכו', וכך התנהלה שקו"ט לכאן ולכאן, עד כמה ששייך שקו"ט בעניינים כאלו.

לאחר זמן, פנה לרגע אותו היהודי כדי לעיין בספר הקשור עם שקו"ט, וכאשר הסתובב שוב לכיוונו של השליח, הוא ראה לתדהמתו כיצד השליח עומד עם הפנים לקיר ומתפלל מנחה!

סיפר אותו היהודי אח"כ, שכל השקו"ט השכלית במשך כמה שעות לא פעלה עליו, ודוקא כשראה איך שבאמצע שקו"ט שכלית ארוכה נעמד השליח להתפלל מנחה משום שהשמש עמדה לשקוע, ללא נטילת רשות ממנו וכיו"ב (כיון שבינתיים השמש תשקע) – דוקא זה פעל עליו והביא אצלו את תחילת

המהפכה, עד שנהי' שומר תורה ומצוות בפועל!

אף שלא ידע אז מהי תפלת מנחה ואת מעלתה, אבל הבין שהשליח מתפלל להקב"ה ועושה זאת ללא הבט ע"כ שזה עתה שוחח עמו שעות ארוכות בענייני שכל – וזה פעל אצלו שבמשך הזמן נהי' שומר תומ"צ, וכך גידל אח"כ את בני ביתו, והחזיר בתשובה עוד עשרות ומאות יהודים – הכל בגלל שראה איך שהשליח נעמד להתפלל מנחה!

זהו סיפור אחד שבמקרה שמעתי ממנו, אך מובן ופשוט שישנם עוד עשרות, מאות ומסתמא אלפי סיפורים כאלו.

ועוד ועיקר: "טעמו וראו" 14 – נסו את הדרך הזו ותראו אם זה מצליח! ■

14) ל' הכתוב – תהלים לד, ט.

מוקדש לזכות ר' **יעקב מיכאל הלוי** בן עלקא וזוג' מרת **אסתר** בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: **מיכל**, **נחמה**, **יוסף יצחק הלוי**, **חנה ומנחם מענדל הלוי** שיחיו **גינזבורג** ולזכות זקניהם: מרת **עלקה** תחי' בת רייזל ומרת **בלומה גוטה** תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש

המדור הבא מוקדש לזכות הרה"ת **אורי אהרן יואל** בן מינדל וזוג' בת'יה **רות** בת **שרה** שי וילדיהם: **שטערנא שרה** ו**שמואל** שיחיו ולזכות **דוד יעקב** בן מינדל שי, **מיכאל נחמיה** בן חוה אסתר וזוג' **רחל יפה** בת מינדל שיחיו ולזכות **שושנה חסיה** בת מינדל שתחי' ולזכות הרה"ת **אפרים יונה** בן פאולין רות וזוג' **רייזל פרומה** בת חי' **רחל** שיחיו ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן רייזל פרומה שי ולזכות חי' **רחל** בת **שפרנצא** שתחי', ולזכות **צבי** בן חי' **רחל** שי

המדור "כתב יד קודש" מוקדש לעילוי נשמת ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנס – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

ה. נשאלת בכל-זאת השאלה: הרי צריכים לפעול זאת אצל יהודי שלא שמע בעצמו ממש רבינו, אלא מאמין באמונה שלימה שכל מה שכתוב בתושבע"פ הוא תורת אמת [וכ"ש מה שנאמר בתושב"כ עם הביאור בתושבע"פ], ואעפ"כ דורשת ממנו תורת אמת שיהי' בשמחה של "חודש הגאולה" בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים ("מאכן אן אנטשעל") כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית, אלא תורת אמת דורשת מיהודי דברים שיכול לבצעם בכל האמת.

ובמילים אחרות: בידעו שנמצאים בגלות, וביודעו בכל הוודאות שעוד לא היתה ה"אתחלתא דגאולה", ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שהי', וכדוגמא המובאת לכך מחושך הלילה – שדוקא ברגעים האחרונים לפני שמפציע אור היום, מתחזק החושך יותר; ורואים זאת הרי גם מצד הטבע – שחושך הגלות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל – פי כמה בתוקף – מהחושך שהי' בימים ובשנים הקודמות, ואין כאן המקום להאריך בדבר הקשור בצער ובהלה,

מ"מ אומרים לו, שהיות והחל כבר ר"ח ניסן, עליו לדעת שזהו "חודש הגאולה". והיות שזה עתה הי' שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו"ר הזקן¹⁴ "קבעוהו לדורות" – שהעמידו א"ז באופן של קביעות, באופן מוחלט – שבכל דור, כשמגיע שבת הגדול נהי' "נס גדול הי' שם", וזוהי הכנה (כפי שאדה"ז כתב שם¹⁵) לתחלת הגאולה דיציאת מצרים.

עאכו"כ שנשארו רק שלשה ימים לחג הפסח ועליו להתכונן לזמן חרותנו, אומרים ליהודי שהוא צריך להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת אור ל"ג ניסן ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

15) שם סעיף ב'.

14) שו"ע ס' תל.

המשך מעמוד 14 - תרגום חפשי של חלק מהצילום ללשון הקודש:

חז"ל הקדושים אומרים שביום הולדתו של אדם "מזלו גובר", ביום ההולדת יש לכל איש ואשה אפשרות והזדמנות לזכות ולהשיג מה שאין ביכולתם להשיג בשאר ימות השנה.

בלידתו של האדם מתחדשת מציאותו, ולכן יום ההולדת הוא יום הכי חשוב ויום מאושר, וחבל מאוד להזניח הזדמנות כזו. יום ההולדת צריך להיות מנוצל באופן המתאים.

יום הולדתו של יהודי הוא מאורע מאוד חשוב. יום הולדת מזכיר את הרגע שבו הופיע היהודי לעולם, זה היום שבו ירדה ובאה הנשמה מהמקום הכי עליון עם משימה מיוחדת למלאות את שליחותו של השי"ת לעשות בעוה"ז דירה, כביכול, עבור הקב"ה ועי"ז להגיע לתכלית הבריאה ע"י מילוי הרצון והשאיפה כביכול של השי"ת להיות לו ית' דירה בעוה"ז.

מטעם זה הי' נהוג בחוגים שונים של בני ישראל לציין את יום ההולדת.

ביום זה נוהגים לתת שבח והודי' לבורא אשר זיכה את היהודי בשליחות זו – לעשות דירה לה' ית' בעולם הזה.

מעידה על המעמד ומצב אז ש"אין עבד אחד יכול לברוח ממצרים"⁴, כך היתה מיוסדת המדינה עם כל המשטר והסדר – שאפי' עבד אחד ויחיד לא יכול ה' לברוח משם, ואיך אפשר לומר שכבר מר"ח ניסן נהי' "חודש הגאולה"?

נוסף לכך, זה ה' עדיין בשעה שפרעה ושריו אמרו בצורה נחושה, שלא ישחררו את בני ישראל בשום אופן, וגם כשהגיע "בעשור לחודש"⁵ ונשאר – ארבעה ימים בלבד עד ליציאת מצרים, העמידו (פרעה ושריו) את חייהם בסכנה, למרות שראו "למכה מצרים בבכוריהם"⁶ והמצרים וילדיהם דרשו מהם לשחרר את בני ישראל מהגלות לטובת פרעה ושריו, ועם-כל-זה הוא עמד בתוקפו שלא לשחרר את בני",

– וכמדובר לעיל, לא ה' זה קושי מדומה ("אינינגרעדטע שטארקייט"), אלא התורה – אומרת שעד לרגע היציאה דבני ישראל ממצרים – בחמשה עשר בניסן "בעצם היום הזה"⁷ – היתה מצרים מדינה כזו שעבד אחד ויחיד לא יכול ה' לברוח משם –

ואם-כן, מתחזקת השאלה: איך אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

ג. והביאור הוא:

בכזו גלות, כשמשו רבינו מודיע (בר"ח ניסן) שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁸, כולם יחד בבת אחת, מארץ מצרים – אז נקרא החודש כולו "חודש הגאולה".

וכמ"ש בפסוק⁹, מיד כשבני ישראל שמעו בשורה זו – "ויעשו", כלומר, שהדבר כבר נעשה, ורש"י מבאר ומסביר שזה ה' בראש חודש.

ולכאורה מה הכוונה שהדבר כבר נעשה, הרי זה קרה רק בחמשה עשר בניסן?

אך הענין הוא, הבטחון והוודאות של בני" בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו ה' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי, ולכן זה נכתב בתורה בתור "ויעשו", דהיינו, שזה כבר נפעל בר"ח ניסן.

ד. והנה ענין זה אינו סיפור לשם סיפור אלא תורה והוראה בעבודתינו:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה הבטחה והודעה בתורה – תורה-שבכתב¹⁰ ותורה שבעל-פה¹¹ – "הבטיחה תורה ש(בודאי) ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", זאת-אומרת, שכאשר יהודים פונים ("גיבן זיק א קער") להקב"ה, הקב"ה בודאי מוציאם מיד מן הקצה אל הקצה, מהחושך כפול ומכופל של הגלות הכי קשה לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות – במילא, צריכה להיות אצל כל יהודי [בין בנערינו, בין בזקנינו, בין בבנינו ובין בבנותינו] הוודאות בדיוק כמו שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים לעבור עדיין מספר רגעים, כפי שהי' ב"מי צאתך מארץ מצרים"¹², אשר אז בישרו זאת בר"ח ניסן ובפועל רק בט"ו בניסן יצאו "ביד רמה"¹³.

(4) מכילתא ופרש"י יתרו יח, ט.

(9) בא יב, כח ובפרש"י.

(10) נציבים ל, א-ג.

(11) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(12) מיכה ז, טו.

(13) בשלח יד, ח.

(5) בא יב, ג.

(6) תהלים קלו, י.

(7) בא יב, מא-נא.

(8) בא י, ט.

היום ממש כל העולם מוכן לגאולה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בעמדנו בשבת הגדול [..]. צריך יהודי לדעת, שכל ענינים אלו מדגישים ונותנים כח שהעולם מצד עצמו מוכן ומוכשר לגאולה העתידה!

שבאמת כבר ה' לעולמים מעין זה בזמן יעקב אבינו:

כאשר יעקב נפגש עם עשו – אמר עשו ליעקב "נסעה ונלכה"¹, זאת-אומרת שעשו הבכור ("בכורי מצרים") הודיע שמצדו הוא מוכן לקיום היעוד² ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

אבל בפועל יעקב אמר לו "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי גו"³, ולכן "אני אתנהלה לאטי גו' עד אשר אבוא אל אדוני שעירה"⁴. כלומר, שגם יעקב מצד עצמו מוכן לגאולה, אך⁵ עליו עוד להתחשב עם בירור הניצוצות בחלקו בעולם – "הילדים רכים וגו".

ב. כיון שהתורה מספרת את זה, מובן שצריכה להיות מכך הוראה בעבודת האדם.

ובהקדים: מובן בפשטות שהתורה אינה מספרת את כל המאורעות שאירעו ליעקב אבינו⁶ – יעקב הרי חי קמ"ז שנה⁷, ובודאי עבד את הקב"ה כל ימיו, שהרי "האבות הן הן המרכבה"⁸, כמבואר בתניא⁹ ש"כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבון העולמים כו"; אך כאשר יצרפו את כל הסיפורים שישנם בתורה אודות יעקב אבינו (הן בתושב"כ והן בתושבע"פ) – הם יתפסו משך זמן קצר בלבד, שלא בערך לגמרי לקמ"ז שנה שיעקב חי!

מוכרחים לומר שהתורה מספרת רק על ענינים שמהווים הוראה לכל בני" עד סוף כל הדורות ("מעשה אבות סימן לבנים"¹⁰), וע"ד מ"ש על עניני נבואה¹¹ – ש"נבואה שהוצרכה לדורות (ללמוד תשובה או הוראה) נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז מתעוררת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדברים שעשו אמר "נסעה ונלכה" ויעקב אמר "אני אתנהלה לאטי" – כאשר הדבר בין כך לא יצא לפועל?!

(1) וישלח לג, יב.

(2) עובדי א, כא. וראה פרש"י עה"פ וישלח שם.

(3) וישלח שם, יג.

(4) שם, יד.

(5) ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 364 (וסה"ש תשמ"ז

ח"א ע' 128).

(6) ראה גם שיחת ש"פ וישלח – סה"ש תשמ"ז ח"א

ע' 827 ואילך.

(7) ר"פ ויחי.

(8) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.

(9) רפל"ד. וראה שם פכ"ג ופל"ט.

(10) ראה לקו"ש ח"ה ע' 79 הערה 20. חט"ו ע' 76

(ועוד). ושי"נ.

(11) מגילה יד, א (ובפרש"י).

הסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות...

ג. והביאור בזה, ישנה כאן הוראה בנוגע לפועל:

יהודי צריך לדעת, שישנו חלק בעולם (עשו) שמצד עצמו הוא כבר מוכן לגאולה העתידה, ועד כדי כך, שהחלק בעולם (עשו) בא לבד ומכריז ומודיע ליהודי: "נסעה ונלכה" – בוא נלך כבר לגאולה!!

אלא שכעת נוסף עילוי לגבי זמנו של יעקב: בימינו אלו, לאחר כל הענינים של מעשינו ועבודתנו שפעלו במשך קרוב לאלפיים שנות גלות – בודאי אין עוד מקום למניעה (כבזמן יעקב) שעוד לא גמרו את בירור הניצוצות, "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי", כיון שבדאי סיימו כבר את כל הבירורים¹².

ובמכ"ש מכך שכבר בזמן הש"ס אמרו¹³ "כלו כל הקיצין", ובהדגשה – "קיצין" לשון רבים, זאת-אומרת, לא רק קץ אחד, כמ"ש בדניאל¹⁴ "קץ הימין" (או "קץ הימים"¹⁵), רק "קיצין" לשון רבים, ובה גופא – "כל הקיצין"!

וכיון ש"כלו כל הקיצין", מובן שבדאי ביררו כבר את כל ניצוצי הקדושה – כידוע הביאור של אדמו"ר האמצעי בשערי אורה¹⁶ אודות ב' אופני הגאולה ד"בעתה"¹⁷ ו"אחישנה"¹⁷ – שבכל אחד מהם ישנה מעלה: המעלה ד"בעתה" שהיא תהי' לאחרי שלימות כל הבירורים ולא ישארו שום ניצוצות שלא נתבררו¹⁸, כיון שאפי' ניצוצות אחדים הם גם ניצוצי קדושה ויש להתחשב בהם [כמודגש גם בפרשת מצורע¹⁹ – "וצוה הכהן ופנו את הבית גו' ולא יטמא כל אשר בבית", שהכוונה בזה ש"חסה התורה כו' על כלי חרס"²⁰, היא משום שהם כלים של יהודי ויש בהם ניצוץ קדושה²¹]; ועד"ז ישנה מעלה ב"אחישנה" – כפי שמבאר שם.

אך כאשר המצב הוא ש"כלו כל הקיצין", בודאי שאין אז שום חשד שנשארו ניצוצות אחדים (כפי שהי' בזמן יעקב), אלא בודאי כבר נמצאים לאחרי כל הבירורים – ובמילא העולם כולו מוכן לגאולה!!

והסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות היא... – מצד עקשנות!... יהודים מתעקשים, עקשנות של היפך הקדושה, ומאיזו סיבה שונה ומשונה לא רוצים לצעוק "עד מתי"...

עקשנות זו אינה מובנת כלל גם בשכל – כי אפי' אחד כזה שמשכנע את עצמו שטוב לו בגלות, הרי גם הוא מאמין שתמיד יוכל להיות לו יותר טוב – במילא, בגלל זה לבד יש לך

12) ראה "יחי המלך" תמא ע' 9-8 (תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"א (בלתי מוגה)): "עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא – אזי הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", והם מחכים למשיח בתשוקה גדולה". וראה גם ב"יחי המלך" תז ע' 25 ואילך.

13) סנהדרין צז, ב.

14) בסופו.

15) זח"א נד, סע"א. סב, סע"ב. אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ. ס' הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך קץ הימין. וש"נ.

16) ד"ה יביאו לבוש מלכות פ"ד ואילך.

17) ישע"י ס, כב. וראה סנהדרין צח, א.

18) ראה ל"ת, ס' הליקוטים (להאריז"ל) ושער המצות עה"פ שופטים יט, ח. סה"מ תקס"ה (כרך ב) ס"ע תשצט ואילך.

19) יד, לו.

20) פרש"י (מתוך כ) עה"פ. וראה נגעים פי"ב מ"ה.

21) ראה כש"ט (הוצאת קה"ת) סרי"ח. צוואת הריב"ש סק"ט. או"ת להה"מ ק"א. ד. ועוד.

לצעוק "עד מתי" ושאתה רוצה את הגאולה, שאז יהי' לך יותר טוב! אעפ"כ – מתעקשים ולא רוצים לצעוק...

ד. ו בנוגע לפועל – ישנה ההוראה מהסיפור בתורה אודות עשו ויעקב, שהעולם עצמו מודיע ומכריז שהוא מוכן ללכת לגאולה האמיתית והשלימה.

והוראה זו עומדת בהדגשה ובגלוי בשבת הגדול, "בעשור לחודש הזה" (עם כל שאר מעלות הנ"ל שביום זה).

ובפשטות: **שהיום ממש** כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלימה, ורק צריכים שהיהודי יגלה ויביא ("אראפברענגען") זאת בפועל!

ומה שישנה השאלה: הרי נותרו ד' ימים עד לזמן חירותנו (שבהם יש לעסוק בהכנות לקרבן פסח), שאלו הם ד' ימי הכנה וביקור [בנוגע לפסח מצרים²², ומעין זה גם ישנו בפסח דורות – אע"פ שלקחת השה בפסח דורות אינה צ"ל ד' ימים לפני שחיטתו²²] – הרי זו עבודה **בפני עצמה**; אבל **בכל יום ויום בפני עצמו** הרי "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ועאכ"כ ביום סגולה כשבת הגדול – יכולה וצריכה כבר לבוא הגאולה בפועל ממש! (תרגום חפשי משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, יו"ד ניסן ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(22) פסחים צו, א. מכילתא בא יב, ו. ועוד.

תוקף האמונה והבטחון בבשורת הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. נמצאים אנו בחודש ניסן, הנקרא "חודש הגאולה".

מתי החל חודש ניסן להיות "חודש הגאולה"? הנה כתוב במדרש¹ "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה": הקב"ה ברא את העולם באופן כזה ש"קבע בו" – הוא ייסד בו סדרים שונים, וביניהם גם את ענין החדשים; "וכשבחר ביעקב ובניו" מכל האומות, "קבע בו ר"ח של גאולה" שנאמר "החודש הזה לכם"² – חודש ניסן; ואם-כן, ענין זה – "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה", ו"החודש הזה לכם" – הרי נאמר עוד לפני מתן-תורה, כאשר בני ישראל עדיין היו במצרים.

ב. נשאלת השאלה: גלות מצרים היתה הקשה ביותר מכל הגלויות, עד-כדי-כך שהתורה אומרת³: "כל המלכיות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהיו מצירות לישראל", כלומר, כשמוצאים באיזה מקום יהודי שיש לו קשיים ודברים בלתי רצויים, לא משנה מאיזה מלכות ומאיזה משטר הם נובעים, הרי זה מזכיר את הגלות הראשונה והכי קשה – גלות מצרים, כי "כל המלכיות נקראו ע"ש מצרים"; וא"כ כיצד אפשר לומר שעוד לפני הגאולה, כבר מראש חודש ניסן (שבו נאמר "החודש הזה לכם") החל להקרא החודש "חודש הגאולה", הרי התורה

(3) ב"ר פטז, ה.

(1) שמו"ד טו, יב.

(2) בא יב, ב.